

MANIFESZTUM

**Christian Rosenkreutz
új kémiai menyegzője
1616-2016**

Cosmica lex successit!

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFESZTUM

1616-2016
Christian Rosenkreutz
új kémiai menyegzője

Első kiadás: 2016. január

Minden jog fenntartva.

MANIFESZTUM

Mielőtt nekifogna az olvasáshoz, bemutatkoznék, mint ennek a Manifesztumnak az írója. A múltban Christian Rosenkreutz néven – a Rózsakeresztes Rend titokzatos megalapítójaként – voltam ismert. Azé a titkos társaságé, melynek eredetét az ezotéria történetírói a 17. század elejére teszik, de amelynek hagyománya messze régebbi ennél, egészen az ókori Egyiptom misztériumiskoláiig vezethető vissza.

Az 1614-en publikált *“Fama Fraternitatis”*-ban részletesen elmagyaráztam, hogy miután felkutattam a kor legtanultabb személyiségeit, hogyan és miért alapítottam meg a Rózsakeresztes Rendet. Az eredetileg néhány – hermetikában, alkímiában, és a Kabbalában járatos – tagból álló Rend kibővült és a mai napig fennmaradt. Alapítóként folyamatosan figyelemmel kísértem a Rend sorsát, időnként a spirituális síkról, időnként pedig inkarnálódva.

A következő, 1615-ös évben egy második Manifesztum került publikálásra, a *“Confessio Fraternitatis”*. Anélkül, hogy belemennék a részletekbe, ez a *“Fama”* kibővítése és kiegészítése a Rózsakeresztes Testvériség általam kidolgozott szabályainak és működésének tisztázásával. Bizonyos dolgok a *“Liber Mundi”*-val (a Világ Nagy Könyvével) kapcsolatban is nyilvánosságra lettek hozva, így pl. az alkímia valódi célja, illetve a rózsakeresztesek által, az emberiség sikeres spirituális megújulása érdekében, birtokolt Tudás.

Az 1616-ban megjelent harmadik Manifesztum teljesen más stílusban tesz hozzá az előzőekhez: a Rózsakeresztes Rend megalapításakor átélt álomom leírását közli. Az álom során egy hét napig tartó beavatási utat éltem át, melynek végén meghívást kaptam egy király és egy királynő menyegzőjére egy titokzatos kastélyban. Ezt az alkímiai utalásokkal teletűzdelt, allegorikus álmot aztán sokan sokféleképpen értelmezték, melyek

némelyike sokatmondó és inspiráló, míg mások erőltetettek, sőt abszurdak.

Jelenlegi életemben, Párizsban, a Fények Városában születtem 1982. december 13-án, ott ahol 1623-ban a rózsakeresztesek utcai plakátok révén adtak hírt magukról. Emlékeztetni szeretném önöket arra, amit ezek a plakátok közöltek:

”Mi, a Rózsakereszt Legfelsőbb Kollégiumának képviselői, a mindenható kegyelméből, kihez az igazak szíve fordul, láthatóan és láthatatlanul a városban tartózkodunk. Könyvek nélkül és megkülönböztetés-mentesen mutatjuk be és tanítjuk azt, hogy hogyan szólhatunk az összes lehetséges nyelven azokban az országokban, ahova el kívánunk jutni annak érdekében, hogy az ott élő felebarátainkat megóvjuk a halál tévedésétől.

Ha valaki csupán kíváncsiságból érezne kedvet hozzánk közeledni, annak soha nem fog sikerülni kapcsolatba lépnie velünk. Ha azonban komoly hajlandóságot mutat arra, hogy testvériségünk tagja legyen, mi, akik megítéljük szándékait, megértettjük vele ígéreteink valódiságát. Ennélfogva nem tesszük közzé az összejeövetelünk helyszínét ebben a városban, minthogy az igaz vágyakozástól fűtött gondolatai elvezetik a keresőt hozzánk s minket őhozzá.”

Minthogy szeretnék ismeretlenségben maradni, nem fogom elárulni sem azt, hogy hol élek, sem pedig azt, hogy mivel foglalkozom, vagy bármi mást, ami hozzám elvezethetne. Összhangban azokkal a szabályokkal, melyeket testvéreim és én alakítottunk ki, „láthatatlannak” kell maradnom. Egy nap talán találkozni fogunk, de ha ez megtörténik, én leszek az, aki közeledni fogok hozzád. Mindamellet szeretném, ha tudnád, hogy a Rózsakereszt iránti szeretetem töretlen és feltétel nélküli és hogy ez marad az én spirituális utam mindaddig, míg véglegesen újra nem egyesülök az Univerzális Lélekkel.

Biztosíthatlak róla, hogy soha nem vettem volna a fáradságot

ezeknek az oldalaknak a megírására, ha nem éreztem volna késztetést rá, hogy így tegyek. A tavasz első napján, 2015. március 20-án álmodtál és ennek sajátos volta és tartalma ösztökélt arra, hogy beszámoljak róla. De ítéld meg te magad: lefekvéshez készültem, és miután időt szakítottam arra, hogy meditáljak azon, mit tettem aznap és ez elégedettséggel töltött el, elaludtam. Amikor a legmélyebb álomba merültem, hirtelen egy 3 méter magas és pár centi vastag üvegtojásban láttam magamat. A tojás rendkívül szép, tökéletesen szimmetrikus, teljesen átlátszó és sima volt. A közepében álltam, mintha csak lebegnék és rendkívül jól éreztem magam.

Ahogy szép lassan alábbhagyott a meglepetésem, szemügyre vettem a tojást közelebről és akkor megláttam – magasan, kívül körben és egyenlően elosztva az üvegbe vésve – a só, a higany, és a kén szimbólumait: \ominus ♀ \triangle . Úgy voltak elrendezve, hogy egy képzeletbeli három-szögbe kapcsolódhattak össze.

A tojás felénél felismertem a föld, a levegő, a víz, és a tűz szimbólumait: ∇ \triangle ∇ \triangle . Körben helyezkedtek el a kerületén úgy, hogy egy láthatatlan négyszöget formáztak.

A tojás alsó részén, ismét csak egyenlően elosztva a külsején, a héber aleph, mem, és shin betűk voltak láthatók: \aleph \aleph \aleph . Ezek is egy láthatatlan háromszöget alkottak.

Azt is észrevettem, hogy a tojás tetejének görbületén – mint egy korona – Nap-ábrázolás, a tojás legalján pedig a Hold képmása volt látható.

A tojáson fentről lefelé, tőlem balra a: *Ad Rosam per Crucem*, jobbra pedig letről felfelé az: *Ad Crucem per Rosam* volt olvasható. Ez egy minden rózsakeresztes előtt ismert ezoterikus formulát alkotott, melyről azonban itt most nem árulok el többet...

Első állapot

Lunae auspiciis...

Hirtelen a tojás elkezdett lassan függőlegesen felfelé emelkedni, mielőtt szép lassan megállapodott. Nem tudom megmondani, mennyi ideig tartott az emelkedés, de úgy éreztem magamat, mintha egy másik dimenzióba vittek volna. Beigazolódott ez az érzés, amikor körbepillantva észrevettem a Földet. Nézve ezt a bámulatosan szép látványt, jobban megértettem, hogy miért nevezik a „*kék bolygó*”-nak és hogy miért vannak az űrhajósok annyira lenyűgözve, amikor megpillantják a Földet az űrhajójukból, vagy az űrállomásaikról, egészen odáig menve, hogy többé nem kételkednek Isten létezésében. Mialatt belemerültem a kontemplációmba, egy az űrből jövő megnyugtató hang hallatszott:

“Éld át a Hold Nagy Művét: az emberiség, melynek része vagy, újra egyesült a Természettel és tökéletes harmóniában él vele. Az emberi lények végül megértették, hogy a bolygó, ahol kiváltság élnünk, a szülőanyjuk, és hogy az állatok, melyek iránt a legmélyebb szeretettel és tisztelettel visel-tetnek, kisebb testvéreik, ezen kívül tudják, hogy minden a Földön lakó élőlény az Univerzális Lélek eszköze és hogy mindenki, a maga módján és a maga szintjén, részt vesz a Kozmikus Evolúcióban.”

Azon igyekeztél, hogy meghatározzam, honnan jött a hang, nem túl messze tőlem egy ezüstös árnyalatú éteri alakot láttam meg, aki felém nézett. A látvány által teljesen lenyűgözve és vágyat érezve, hogy még többet megtudjak róla, azon töprengtem, hogy vajon mi lehet az értelme ennek az idilli képnek, amit magam előtt látok, mikor is a tojás – melyben még mindig mintha lebegtem volna – ismét elkezdett emelkedni.

...Cosmica lex successit!

Második állapot
Martis auspiciis...

A tojás ismét megállapodott – hogy mennyi idő után, nem tudnám megmondani. Amit aztán láttam, az a Föld még átfogóbb képe, mely lenyűgözött és mélyen megihletett. Miközben hosszasan és meglelégedettséggel bámultam, egy másik, rendkívüli módon ragyogó vörös éteri alak tűnt fel. Kedvesen, de mégis intenzíven nézett rám és azt mondta:

“Éld át a Mars Nagy Művét: a gazdaság világszerte virágzik és hozzájárul minden ember jólétéhez, így a társadalom békés és harmonikus. Egy pénzemen létezik, amely elősegíti az országok közötti kereskedelmet is és összekovácsolja őket. Nincs többé nélkülözés és szegénység, minden embernek megvan mindene, amire a boldogságához, illetve az anyagi síkon való tisztességes élethez szüksége van.”

Mialatt a Földet néztem és a hallgattam, amit a szellemi lény mondott nekem, felfigyeltem rá, hogy a tojás üvege egy kicsit pirosas színűvé vált, anélkül, hogy ez befolyásolta volna az üvegen keresztül látott színeket. Azt is megfigyeltem, hogy az eredeti vastagsága csökkent valamelyest, azonban ez egyáltalán nem aggasztott. Igazán jól éreztem magam és a könnyedség nagyszerű érzése járt át.

...Cosmica lex successit!

Harmadik állapot
Mercurii auspiciis...

Mikor a tojás harmadszor állt meg, az a csodálatos és minden elemében fenséges látvány, melyet a Kozmosz e „szintje” mutatott nekem, egy némileg vad, de ennek ellenére békés világ érzetét keltette. Hogy úgy mondjam, egy szervezett szervezetlenség benyomását keltette bennem. Aztán egy narancsos színben csillogó újabb éteri alak jelent meg és a következőket nyilatkoztatta ki nekem:

“Éld át a Merkúr Nagy Művét: a földlakók, férfiak és nők világpolgárokként élnek, mindazokkal az előnyökkel melyek ebből származnak: együttműködnek, mindent megosztanak, egyetértésben és közösségben léteznek. A Világkormány nem a nemzeti kormányzatok helyett, hanem a szu-verenitásuk őreként elősegíti a párbeszédet közöttük. A rettegett és sokat kritizált globalizáció minden ember számára elhozza az egységet, egymás kölcsönös megértését és a társadalom gyarapodását.”

Az álom e pontján biztos voltam abban, hogy ez a különleges felemelkedés és a lelkemet magával ragadó fenséges látomások folytatódni fognak, de nem tudtam hová vezet majd mindez. Éppen ezért kíváncsian és bizalommal közeledtem a következő állapot felé, elfordítva a tekintetemet a Földtől anélkül, hogy tudtam volna, vajon ez valóság vagy nem.

...Cosmica lex successit!

Negyedik állapot

Jovis auspiciis...

4

Mielőtt ismét elkezdünk emelkedni, a tojás – melynek színe még vörösebb lett, míg a héja egyre keskenyebb – felbillent, úgy hogy a teteje lett az alja és fordítva. Érdekes, vagy tán inkább csodás módon ez semmilyen módon nem hatott rám, azaz a testem ugyanabban a pozícióban függőlegesen lebegve maradt.

Az volt a benyomásom, hogy felemelkedésem ezen állapota az előzőekhez képest kevesebb ideig tartott, mintha csak teleportálódtam volna utazás helyett. Mégis, a látómezőm szélesebb lett és a Föld jelentősen távolabbinak látszott. Szavak nem képesek leírni, hogy mit élt át a lelkem. A korábbiakhoz hasonlóan most is egy éteri alak jelent meg nekem. Kékes fényű sugarakat bocsátott ki magából, melyek szinte egybeolvadtak a körülöttem lévő asztrálfény kékjébe. Ezt mondta nekem:

“Éld át a Jupiter Nagy Művét: minden országot és a világ egészét bölcsen kormányozzák, így az emberi kapcsolatok kölcsönös bizalmon és tiszteleten alapulnak. Rég elmúlt az az idő, amikor a politika pártoskodó és elfogult volt: láthatod, hogy elválaszthatatlanná vált a filozófiától és az egyetlen célja, hogy megkülönböztetés-mentesen reagáljon az emberek teljesen jogos igényeire és kívánságaira.”

...Cosmica lex successit!

Ötödik állapot
Veneris auspiciis...

A teleportálással kapcsolatos előző érzés megismétlődött a következő állapot felé menet. A tojás egyre vékonyabb lett, így az az érzésem támadt, mintha az üveg kristállyá változott volna. Vörös színe egyre hangsúlyosabb lett, de ez nem csak, hogy nem befolyásolta azt, amit kívül láthattam, hanem még tisztábban kivehetőbbé is tette.

Hirtelen eszembe jutott az a pillanat, amikor a „Kémiai Menyegző” ötödik napján abban a megtiszteltetésben és kiváltságban volt részem, hogy mély álomba merülve egy négyoszlopos ágyban feltekinthettem a Vénuszra. Amint megpillantottam az éteri alakot, aki találkozni jött velem, megértettem miért van ez a látomásom: onnan, ahol én voltam, a smaragdzöld kisugárzása emlékeztetett a Föld sarkvidékein észlelhető Sarki Fényhez, mely különös ragyogást kölcsönzött nekik. Rám tekintve, ezt mondta az alak:

“Éld át a Vénusz Nagy Művét: Béke uralkodik végre ezen a bolygón, mely oly régen világra hozott téged. A fegyverek használatát – az államokat is beleértve – betiltották. Már a háború gondolata is ellenszenves az embereknek, a vezetőknek és a vezetetteknek egyaránt. Az egyének és a népek közötti barátság többé nem utópia: ezt minden ember magában hordozza és kifejezi mindennapi életében. Az emberiség végre összhangban él az Univerzális Szeretettel.”

...Cosmica lex successit!

Hatodik állapot
Saturni auspiciis...

Szívesen időztem volna még a kontempláció ezen szintjén, de a tojás ismét emelkedni kezdett. Valamiféle akarat, vagy szándék kiadását éreztem belőle, melyet igazából nem értettem. Az üveg „vastagsága” annyira lecsökkent, hogy az volt a benyomásom, hogy az ujjammal át tudnám bökní. Ezt azonban nem mertem megtenni, hátha széttörik az egész. Valójában azt igyekeztem kitalálni, hogy ezúttal mi okoz mégis örömteli elragadtatást a szívemben, az elmémben és a lelkemben.

Mikor a tojás megállt, ugyanezt az áhítatot éreztem és nagyfokú szépség és tisztaság jelenlétét. Minél tovább néztem a Földet, annál inkább egynek éreztem magam vele és az emberiséggel. Újra egy éteri alak közeledett felém. Az ibolya árnyalatú kiírása még inkább légiessé és testetlenné tette őt. Így szólt aztán hozzám:

“Éld át a Szaturnusz Nagy Művét: a Tudomány az emberiség valódi érdekeiért küzd a Természet feltétlen tiszteletben tartásával. Egyedül az emberi lények jóllétével törődik, javítja az életkörülményeiket, és fokozza az értelmi képességeiket vagy, hogy még pontosabb legyek, a tudásukat. Más szóval, a Tudomány mélységesen emberközpontívá válik és eredendően mindannyiunk boldogságára irányul.”

...Cosmica lex successit!

Hetedik állapot
Solis auspiciis...

Az előbbi élmény hatására felismertem, hogy egy misztikus álom, (és biztos voltam abban, hogy ilyet éltem át), általában véve egyfajta minta szerint alakul melynek alapjai: egyidejű események, a számok tudománya, és a Hasonlóság Törvénye. Éppen ezért, a megérzésen túl okkal feltételeztem, hogy ez az örömmel és érdeklődéssel átélt „*mennybe szállás*” egy hetedik, utolsó állapotban fog betetőzni. Így amikor a tojás megint elkezdett emelkedni, szomorúságot éreztem amiatt, hogy utána már csak visszafelé vezethet az út oda, abba a világba, amit magam mögött hagytam. Ez a szo-morúság érzés meg is maradt az általam vélt utolsó megállási pontig.

A tojás, benne továbbra is jómagammal, finoman megállt. Az üveg olyan vékonyra vált, hogy csak az élénkvörös színének köszönhetően tudtam elkülöníteni. Még mindig nem tudtam megfejtetni, hogyan van az, hogy a szín fokozatosan elmélyült az emelkedés során, mégis lehetővé tette, hogy kilássak, áthatolhassak rajta anélkül, hogy egy kicsit is torzított volna. Ebből a magasságból lehetetlen volt már kivenni a Földet, olyan sugárzó aura vette körül. Egy aranylón csillogó éteri alak jött hozzám és különös kedvességgel szólt hozzám:

”Éld át a Nap Nagy Művét: a vallásosság örökre utat engedett a spiritualitásnak, mely nem hiten, hanem tudáson alapul. Az emberek döntő többsége nyilvánvaló tényként fogadja el a lélek létezését és azt, hogy azért élünk a Földön, hogy ezt a lelket fejlesszük, embertársainkkal való kapcsolataink által. Az emberek Atyaisten, Jehova, Allah, Brahma, vagy bármely más Isten imádata helyett tö-rekednek az isteni törvények

úgy, mint természeti-, egyetemes- és spirituális törvények, megismerésére és betartására. Az emberiség az Újjászületés, sőt az Újraegyesülés felé vezető úton halad.”

...Cosmica lex successit!

Az „újjászületés” és „újraegyesülés” szavak visszhangoztak még bennem, amikor közeledni láttam a tér hat különböző irányából azt a hat szellemi entitást is, akikkel a mennyei felemelkedésem állomásain találkoztam. Körbeállták azt, aki éppen szólt hozzám, utána pedig egymás után kilencszer intonálták az OM hangzót egy számomra ismeretlen hangon. A kilencedik intonáció után a szemem láttára egyesült a hét entitás és egy fehér csillagot alkottak, amely nagy sebességgel elrepült a Föld irányába és összeolvadt a bolygóból kiáradó fénnel.

Pár pillanat múlva láttam ebből a fényből kiemelkedni egy hatalmas szárnyas alakot. Ahogy közelebb ért, nem hagyott kétséget afelől, hogy ő egy Főnix, az alkimisták kedvelt, titokzatos madara. Látni, ahogy közeledik felém hirtelen felöltött bennem egy metszet képe, melyet néhány nappal azelőtt néztem meg a rózsakeresztesek titkos szimbólumairól szóló könyvben. A könyv először a 18. században került kiadásra és mindig is a rózsakeresztesek meditációihoz szolgált segédanyagként. Található benne két kétfejű Főnix, az egyik a Napot, a másik a Holdat tartja a csőreiben.

A Hetedik Mennyországon túl

Phoenicis auspiciis...

A régi metszetre gondolva néztem hosszasan a Főnixet. Méltóságteljes volt, fenséges tollazatának pedig ugyanolyan színe volt, mint a tojásnak, melyben még mindig lebegtem. Míg figyeltem őt, észrevettem, hogy a Főnix teljesen anyagtalanná, jobban mondva, szellemivé vált, így én teljesen magamra maradtam. A következmény azonnali volt: lélegzetelállító sebességgel zuhantam az ürességben. Egyértelmű volt, hogy a földre fogok csapódni s megsemmisülök ...

Pár másodperc alatt újra átéltem a jelenlegi, hamarosan bevégződő életem leglényegesebb pil-lanatait, különösen a rózsakeresztes fejlődésemmel kapcsolatosakat és azokat, melyeket azokkal éltem át, akik kedvesek voltak, és oly sok örömet okoztak nekem. Viszont sem félelmet, sem bánatot nem éreztem. Tudtam, hogy a halál nem jelent végleges elmúlást, csak a lélek áthaladását, tranzícióját a spirituális síkra. Igazság szerint azt éreztem, hogy van még a későbbiekben elvégzendő feladatom ezen a világon, de ezek későbbre maradnak; újra fogok inkarnálódni.

Csaknem földet értem, mikor úgy éreztem, hogy elkapnak. Felnéztem és azt láttam, hogy a Főnix kapott finoman a karmai közé, illetén módon megmentve az életemet. Elrepült velem a Hetedik Mennyországon túlra. Erről a mennyei „*magaslatról*” nem csak a sugárzó fényű aurába burkolózó Földet láthattam, hanem a naprendszerünk más bolygóit is a legkisebb Merkúrtól a legnagyobb Jupi-terig. Azonban egyáltalán nem csillagászati értelemben érzékelttem őket, inkább a belőlük áradó rejtett energiának voltam tudatában és még jobban megértettem a

jelentését és a fontosságát mindannak, amit korábban láttam.

A Főnix ezután a Nap felé vette az irányt, bámulatos sebességgel hátunk mögött hagyva a Földet, mely így nem volt több mint egy kicsike fénylő pont a végtelen űrben. Annak ellenére, hogy egyre közelebb és közelebb kerültünk a Naphoz, az nem vakított és bele tudtam nézni, de ugyanígy a hője sem okozott problémát. Inkább az volt a benyomásom, hogy szellemivé válok, egészen odáig, hogy már nem vagyok tudatában a testemnek, és hogy tisztán lélek vagyok. Soha nem éltem még át ilyen szabadságot, tisztaságot és békét.

Arra, hogy a Főnix és én feloldódjunk a Napban, készen álltam, oly módon, hogy az egybeolvadást éber tudattal és olyan intenzíven éljem át, amennyire a belső síkon csak lehetséges. Itt, ezen a ponton hallottam meg azt a különleges és csodaszép zenét, melyhez képest a legszebb szimfóniáink is csak gyerekdalok. Kétség nem fér hozzá, hogy ez a bölcsek legbölcsebbikének, Püthagorasznak a szeretett „szférák zenéje” volt. Ekkor eszembe jutott ez a beavatottak által ismert és később megzenésített himnusz:

<i>Ut queant laxis</i>	<i>Dörögve visszhangozzon,</i>
<i>Resonare fibris,</i>	<i>remegjen az ég is,</i>
<i>Mira gestorum</i>	<i>midőn tetteid csodáit</i>
<i>Famuli tuorum,</i>	<i>fáradhatatlan zengik</i>
<i>Solve polluti</i>	<i>szolgáid, kiknek ajkán fertő;</i>
<i>Labii reatum,</i>	<i>Lágyuljon értünk szíved és</i>
<i>Sancte Iohannes.</i>	<i>tisztíts meg, Ó, Keresztelő!</i>

Megnyugtató ez a kozmikus dallam, úgyhogy bizalommal telve engedtem, hogy elnyeljen a Nap. Először és utoljára néztem a Főnix szemébe és megköszöntem neki, nem elsősorban azt, hogy

meg-mentette az életemet, hanem azt, amit vele együtt átéltem. Ebben a pillanatban az a nagyon mély érzésem támadt, hogy egy vagyok vele, pontosabban azt, hogy a lelkem frigyre lép az ő lelkével és ennek következtében keresztülmegy a minden rózsakeresztes által vágyott „*kémiai menyezőn*”. És aztán bekövetkezett a Megvilágosodás: tudatomban visszamenve a Teremtés kezdetéig, tanúja voltam annak az elképesztő Ősrobbanásnak, melyből kirobbant az Univerzum, és amely aztán végtelen méretűvé tágult.

Láttam azt is, ahogyan Isten – az abszolút, végtelen Intelligencia, Tudat és Energia – tiszta és tökéletes Lelket lehelt a formálódó Univerzumba, és ahogyan ez az Univerzális Lélek eonok alatt életet adott minden teremtménynek, melyek benépesítették az Univerzumot. Nyilvánvaló tényként megerősítést nyert bennem az, hogy végtelen számú világok léteznek a Teremtésben és a mienk egy ezek közül, melyek némelyike nálunk előrébb tart a fejlődésben, mások pedig nem.

Aztán, mint egy gyorsított felvételen, láttam a Föld kialakulásának főbb állomásait, a kezdeti képlé-keny és tüzes állapottól egészen a ma ismert kontinensek kialakulásáig. Tanúja voltam az élet megjelenésének is az első, tengerekben és óceánokban kifejlődött élőlényektől, a sokat emlegetett dinoszauruszok korán át, magáig az emberiségig. Az emberi lények határozottan nem egy elkülönült „*birodalmat*” alkottak, hanem ők a bolygót benépesítő első élőlényekig visszanyúló evolúciós folyamat tetőpontjai.

Az emberiség egész történelme, beleértve az összes országot és korszakot, átvonult a lelki szemeim előtt. Pár pillanat múlva számos kiemelkedő eseményt láttam, – furcsa módon mindegyik pozitív és építő jellegű – amelyek ismét eszembe juttatták a korábban átélt csodálatos látomásokat. Annál is inkább öröömre szolgált ez az időutazás, mert megerősítette

bennem annak bizonyosságát, hogy mindig is Emberként éltem, annak tudatát, hogy az Emberek isteni eredetűek van és hogy a lélek, mely életet ad az Embereknek eredendően jóindulatú.

Azt gondoltam, hogy az utazás véget ér, amikor láttam, ahogy legelőször váltam Christian Rosenkreutz-ként ismertté. Nagyon megérintett érzelmileg annak a beavatási útnak az újra-átélése, mely a Rózsakeresztes Rend megalapításához vezetett engem. Ezzel együtt azt az időszakot is átél-tem, melyet én és a testvéreim az utókornak átadandó tudás egybegyűjtésével töltöttünk, különösen, amikor a “*Liber Mundi*”-t másoltuk, és láttuk el saját magyarázatainkkal.

Kívülről látni a halálot – pontosabban a tranzíciót – a sírral, melyben testem nyugodott, megint egy olyan dolog volt, amiben kedvemet leltem, de ebben a pillanatban egy kocsi riasztója felvert az álmomból. Még mindig sötét volt, de ahelyett, hogy visszafeküdtem volna, kikeltem az ágyból és gyorsan leírtam mindent a lehető legpontosabban az álommal kapcsolatban. Miután készen voltam ezzel, hajnalig meditáltam a látottak, hallottak jelentésén és mindazon, melyet ezen a furcsa utazáson éreztem, időn és téren át. Nem feledkeztem meg arról sem, hogy köszönetet mondjak Szívem Istenének azért, hogy ilyen inspirációban részesített.

Azok, amiért megosztottam önökkel az álmodat az, hogy hasznos és gondolatébresztő lehet az em-berek számára. Tudatában vagyok annak, hogy most, 2016 elején még nagyon távoliak azok a láto-mások, melyeket a „*mennyei felemelkedésként*” írtam le. Számos területen inkább aggodalomra ad okot a mai helyzet. Hogy ezek a látomások kiérdemlik-e azt, hogy előérzetnek hívjuk, vagy csak fantasztikus kivételése annak a jövőnek, melyben én szenvedélyesen hiszem, hogy az emberiség egészének része lesz? Önön múlik, hogy gondolja...

Ki ne álmódott volna egy olyan világról, amely ha nem is tökéletes, de legalább jobb hely mindenki számára, bármely országban is éljen? Ha igazán akarjuk, akkor ez az álom valósággá válhat. Természetesen ezzel együtt jár az, hogy megfelelően cselekedjünk egyénileg és kollektíven egyaránt. Négy évszázaddal a „*Christian Rosenkreutz Kémiai Menyegzője*” publikálása után ez az „*Új Menyegző*” éppen ezért a remény üzenete, va-lamint meghívó arra, hogy alkossunk képet ma arról, hogy az Emberiségnek hova lehet és hova kell eljutnia holnap. Ez az, ami az álom elmesélésére ösztökélt engem.

Valószínűleg tudják, hogy a múlt alkímistái főként közönséges fémek arannyá történő transzmutációján dolgoztak a legtisztább szubsztancia, a „*Bölcsek Köve*” segítségével, melyhez egy hét állapotot magában foglaló munkafolyamat révén jutottak hozzá. Néhányuk azonban, beleértve engem is, nem az anyagi természetű, hanem a lelki alkímiának szentelte magát. Nem az aranycsinálás számított nekik, hanem a bölcsesség megszerzése. Ez a célja ma is, az Önök között élő rózsakereszteseknek, és tudom, mennyire részt akarnak venni a világ jobbá tételében.

A Rózsa és Kereszt Ősi és Misztikus Rendje által 2001-ben publikált „*Positio Fraternalitatis Rosae Crucis*”-ban a következők olvashatók az alkímiáról:

“Mint bizonyára sokak számára ismeretes, a múlt Rózsakeresztesei gyakorolták az anyagi alkímiát, melynek során közönséges fémeket – mint az ón és az ólom – alakítottak át arannyá. Amit azonban hajlamosak vagyunk elfelejteni, az az, hogy a spirituális alkímiá-nak is elkötelezték magukat. A jelenkori Rózsakeresztesek előnyben részesítik az alkími-ának ez utóbbi formáját, mivel a világnak most nagyobb szüksége van erre, mint valaha. A lelki alkímia az összes emberi hiba ellenkező minőségbe transzmutálásából áll, hogy pontosan azokra az erényekre tegyünk szert, melyekre korábban utaltunk. Valójában úgy véljük, hogy ezek az értékek az emberi méltóság részei, hisz az ember csak akkor méltó erre a rangra, ha képes mindezeket gondolataiban, szavaiban és cselekedeteiben kifejezésre juttatni. Vitathatatlan, hogy ha – vallásától, politikai nézeteitől vagy gondolkodá-sától függetlenül – minden ember törekedne ezeknek az értékeknek a megszerzésére, ak-kor ez a világ máris jobbá válna.”

2014-ben egy második manifesztumot publikált az A.M.O.R.C. *“Appellatio Fraternitatis Rosae Crucis”* címmel. Az *“Appellatio”* a *“Positio”*-t hasonló módon egészítette ki, mint a *“Confessio”* a *“Fama”*-t, és összefüggésben van az előző oldalakon elmesélt álmommal. Sőt továbbmenve, ez a második manifesztum tartalmazza hozzá a kulcsokat és jelzi, hogy hogyan válhat valóra ez az álom, ez az utópia. Arra biztatom Önöket, hogy hozzám hasonlóan olvassák el újra az *“Appellatio”*-t és gondolkozzanak el rajta, hogy teljességében bontakozzon ki a *“Christian Rosenkreutz Új Kémiai Menyegzője”* értelme. Hogy ezt jól megtapasztalhassák, egy néhány mondatos kivonatot nyújtok át most Önöknek az *“Appellatio”*-ból:

“Az antropológusok szerint a „modern” emberiség kb. 200 ezer évvel ezelőtt jelent meg. Egy emberélethez hasonlítva hosszú időnek tűnhet. Ám az evolúciós ciklusok felől nézve éppen serdülőkorban van, annak minden jellegzetességével: keresi

saját identitását, igyekszik megismerni sorsát, tanúbizonyságot tesz nemtörődömségről, sőt bűnös közöm-bösségről, halhatatlannak hiszi magát, túlzásokban él, szembeszáll az értelemmel és ki-gúnyolja a józan észet. Ez a fejlődési szakasz az összes nehézségével, megpróbáltatásával és bukásával, de ugyanakkor elégedettséggel, sikerekkel és reményekkel együtt, egy szükségszerű átmenet, amely lehetővé teszi a növekedést, az érettebbé válást, a kibonta-kozást és végül a kiteljesedést, azaz anyagi és spirituális téren történő megvalósulást. Azonban ahhoz, hogy ezt elérje, felnőtté kell válnia.”

Ezekkel a gondolatokkal engedem Önöket dolgukra és folytatom én is a magamét. Ahogy az elején mondtam, továbbra is figyelemmel kísérem a Rózsakeresztes Rend sorsát. Talán egyszer majd talál-kozunk is egymással. Mindenesetre szeretném átadni legtestvériesebb gondolataimat és kívánok Mélyiséges Lelki Békét abban a reményben, hogy a jövő a lehető legjobban alakul az egész világ számára...

! |Λ|Λ|Λ τ|Λ|Λ ρÉ Λ|ΛΛ

Lezárva 2016. január 6-án

3368 Rózsakeresztes év

